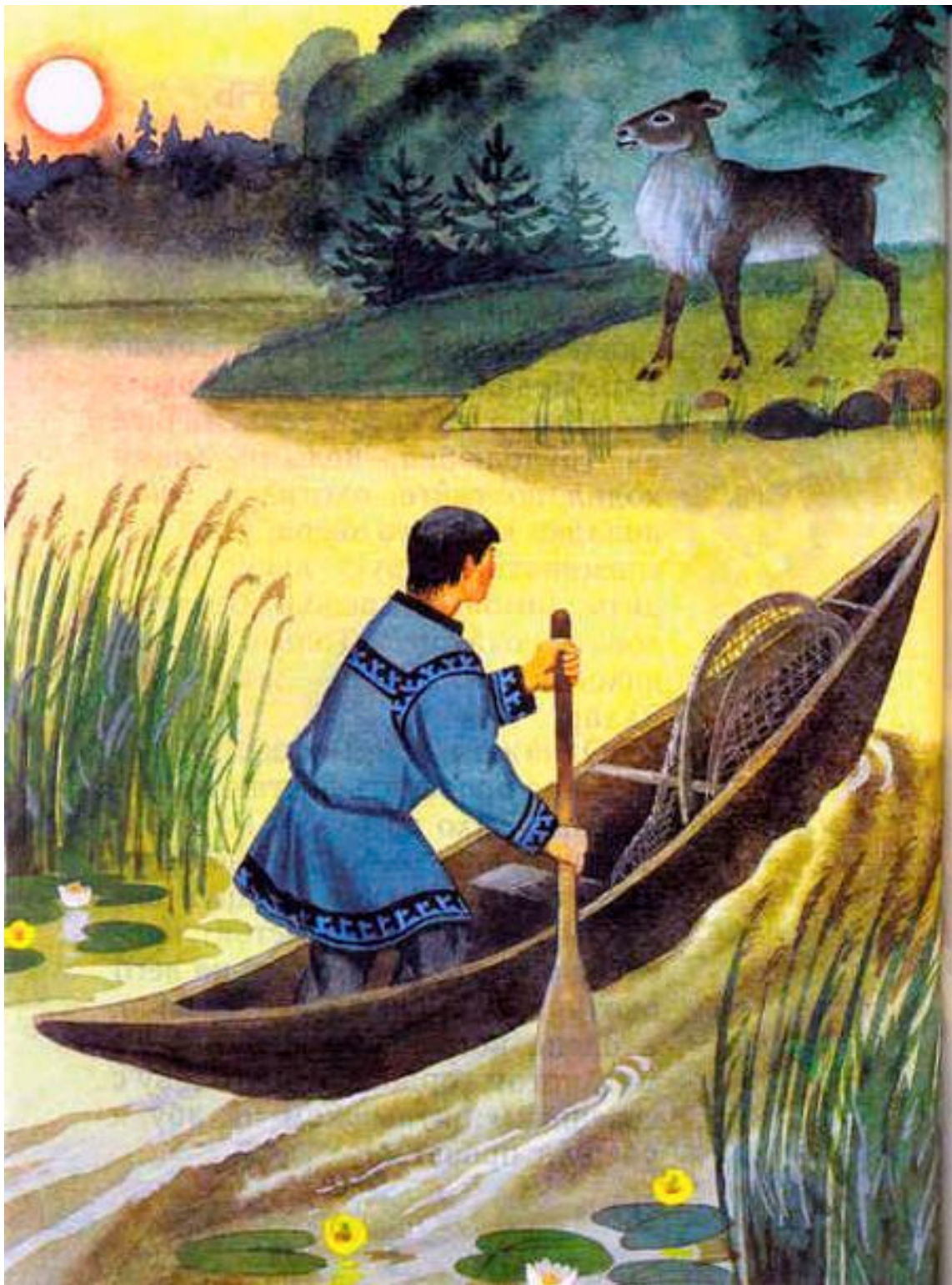

האייל

צייר גוסארוב

עמי צפון אורל

בצפון אורל נמצא אגם גדול באטקה-טור. לא הרחוק משם גר ביורטה צייד זאכאר עם משפחתו. הוא היה חרוץ, הלך ימים שלמים בטייגה וצד. הוא הכיר מנהגים של כל החיות, ידע לעקוב אחרי שועל ערמומי, למצוא בחורף מאורות של דובים, לצוד דישונים. רק איילים לא צד זאכאר אף פעם, הוא ריחם עליהם.

בקיץ אחד הגיע זאכאר לאגם כדי לבדוק את רשתות שלו. שקט שרר באגם, רק שקשוק הדגים המגיעים לפני המים נשמע, וקריאות ברווזים. ופתאום רואה זאכאר - לא הרחק ממנו עומד אייל יפהפה. הביט עליו הצייד, הפיל את המשוט והאייל

כאילו התאבן לרגע. אחר כך הרים גבוה את ראשו מעל החזה הכסוף והתרחק.

עבר הקיץ, בא ועבר הסתיו. הגיע חורף. וחורף באורל צפוני קשה מאוד. קר ומלא שלג. קשה היה לחיות למשפחתו של זאכאר. היורטה לא מגינה בפני הקור והציד לא מוצלח.

זאכאר הלך ביער. הלך יום שלם, הלך יומיים ולא מצא עקבות של חיות. הגיע לביצות וראה שבקצה הביצה רועה להקת איילים וביניהם אותו האייל בעל חזה כסוף.

זאכאר התחיל להתגנב אל האיילים, התקרב אליהם. הם יכולים להיות לציד שלו. אך ברגע האחרון נרעד לבו של הצייד, חבל היה לו להרוג אייל.

האיילים הרגישו שאדם התקרב וברחו. זאכאר רצה כבר לחזור משם כשראה - מולו הולך אייל גדול וחזק. זאכאר נבהל, אבל האייל נעצר מולו ואמר בקול אנוש:

"שלום זאכאר! אני מכיר אתך כבר מזמן. אני רואה שאתה בצרה, מסתובב בטייגה ואינך מוצא ציד."

זאכאר ענה: "תודה לך אייל על המילה הטובה." "בוא מחר בבוקר לאותו המקום" אמר האייל. הוא הרים גבוה את ראשו ורץ משם.

למחרת בבוקר, רק קרני השמש עלו מעל ההר, זאכאר הגיע לביצות. האייל היפה כבר המתין לו שם.

"אעזור לך" אמר "עלה על גבי!"

מהר רץ האייל בטייגה. כמה שמחה והתפלאות היה ביורטה כשזאכאר חזר עם הציד הביתה. קל יותר נעשו החיים של זאכאר. האייל שחרר אותו מהמאמץ הקשה. כל המשפחה התרגלה לאייל הטוב. והצייד החליט לתגמל את האייל על טוב לבו. בערבים ישבה כל המשפחה, גלגלו, קשרו ובנו לאייל קרניים כאלה שלאף אחד אחר לא היו. והנה הכינו קרניים מוכנות, חזקות, רבות ענפים, יפות! באביב, כשהשלג התחיל למוס זאכאר רתם את האייל למזחלת והושיב עליה את כל המשפחה. "נסענו!" קרא זאכאר. והם התחילו לגלוש בטייגה חסרת גבולות. הגיעו לאגם באטקה-טור. זאכאר שחרר את האייל מרתמות והוביל אותו למקום שבו

ראה אותו לראשונה. הבן הבכור של זאכאר הביא
את הקרניים המוכנות.
"זה בשבילך, אייל יקר!" אמר זאכאר.
האייל הניע בגאווה את ראשו עם הקרניים
החדשות. הלך לאורך חוף האגם, נקר בקרן החדה
באדמה.
"תודה לך, אייל, על העזרה" אמר זאכאר "צא
לחופשי."
"ותודה גם לך, בן-אדם! בקרניים כאלו אפילו זאב
לא יפחיד אותי!" אמר האייל. הוא הניף בקרניים
לשלום ונעלם ביער.
מאז כל האיילים נושאים קרניים ומתיידדים עם
בני-אדם.